

Με βάφτισαν Λάζαρο. Οι φιλενάδες μου με φωνάζουν όμως Ρούλη. Γεννήθηκα το 1957 στην Αμοργό, έναν χρόνο μετά τον σεισμό. Μάλλον γι' αυτό απ' τα γεννοφάσκια μου ταρακουνώ τον κόσμο. Γρήγορα έφυγα από το νησί, γιατί δε με σήκωνε η μικρή κοινωνία. Και να σας πω την αλήθεια, άλλο τόσο δεν τη σήκωνα και 'γώ. Στην Αθήνα που

ήλθα, δυσκολεύτηκα αρκετά στην αρχή. Το όνειρό μου ήταν να γίνω κομμωτής. Κομμωτήριο όμως να ξεκινήσω δεν έβρισκα. Βλέπεις όλα θέλανε πτυχίο... Πρώτη δουλεία λοιπόν σε μπαρμπέρικο. Καθάριζα τους σβέρκους, έβαζα κολόνια «MENOYNOΣ» στα φρεσκοξυρισμένα μαγουλάκια των πελατών και σκούπιζα τις τρίχες από το πάτωμα. Τρίχα τρίχα κατάφερα και μάζεψα τα φράγκα για τον ΑΜΑΡΑΝΤΟ.

Όταν τελείωσα τη σχολή με «Άριστα», ο Αμάραντος με έστειλε για πρακτική στο ANGELOS COIFFURES στην οδό Ομήρου και εκεί έπιασα επιτέλους βούρτσα... Γρήγορα έγινα το δεξί πιστολάκι του Άγγελου, ο οποίος άρχισε να μου εμπιστεύεται τις καούκες των διάσημων πελατισσών του. Έφτασα να χτενίζω ακόμα και τη Δούκισσα... Μέχρι που κουρεύτηκε αγοράς... Μετά βρήκα παρηγοριά στην μπούκλα της Κίτσας - τρομάρα της... Το πρωί δουλειά στο κομμωτήριο και το βράδυ πλάι της στον Νταλκά, να ξάνω τις περούκες της από τα γαρίφαλα... Όταν έγινε πρώτο όνομα, αποφάσισε ότι δεν είμαι άξιος μπουκλαδόρος πια και με πάσαρε στη δική της δευτεράντζα, τη Λιλίκα. Για να πω βέβαια την αλήθεια εκείνη είχε και καλύτερη φωνή και καλύτερη καούκα...

Με τούτα και με κείνα, άρχισαν να με προτιμούν οι καλλιτέχνιδες. Η μια έφερνε την άλλη. Πότε ανταύγειες, πότε μιζανπλί, πότε σινιόν και πότε λάχανο... Τα χέρια μου έκαναν θαύματα... Η τσέπη μου πάλι παρέμενε τρύπια... Τα τοιγάρα, τα ποτά και τα ξενύχτια δεν ανοίγουν κομμωτήρια...

Θα καταφέρω άραγε ποτέ να ανοίξω την δική μου επιχείρηση; Τη δουλειά την ξέρω, τις γνωριμίες τις έχω, το μόνο που μου λείπει είναι το μπικικίνι...